

[Ib Christensen]

stødning fra arbejdsmarkedet af ældre. Den kaster sig EFs nye, bindende og bastende valutasytem i vold, og den giver dermed afkald på at føre en økonomisk politik ud fra danske interesser.

Værdistigningsafgiften, som skulle være socialdemokratiets alibi for regeringsdannelsen, udebliver stadig på grund af de to regeringspartiers sædvanlige uenighed, men formentlig også fordi den er en administrativ uhyrlighed og vilkårlig i sine virkninger. Jeg vil give regeringen det råd at bygge på de eksisterende og i årtier gældende jordbeskatningsprincipper, nemlig ved at lave forslaget om til en løbende jordværdistigningsafgift. Så holder man bygningsværdierne udenfor, undgår skat på flytning og slipper for en umulig indefrysningsskema. Ledsager man dette med at igangsætte en afvikling af den ejerboligsubsidiering, der finder sted i kraft af indkomstskattereglerne, vil man på en socialt retfærdig og administrativt enkel måde kunne løse problemet om de arbejdsfrie gevinster og tilmed få mange milliarder kroner i de offentlige kasser til nedbringelse af skatten på arbejdet. Hvad jeg her siger, er retsforbundets velkendte synspunkter. Regeringen bør imidlertid lægge mærke til, at disse synspunkter deles af en lang række uafhængige og ansete økonomer og skatteeksperter. Når regeringen tvinges til at foretage upopulære foranstaltninger, praler den af sit mod og sin ansvarlighed. Hvornår bliver den så modig og ansvarlig, at den tør lytte til den økonomiske og skattepolitiske sagkundskab?

Vi modtog denne regering med stor skepsis, da vi kendte de to partiers hidtidige politik, som de har ført sammen med konservative, centrum-demokrater, radikale og kristelige gennem de senere år. Vi forudså, at man ville fortsætte denne fallerede økonomiske politik og tilmed ville blive handlingslammet på væsentlige områder på grund af uenighed. På den anden side ville vi ikke på forhånd undsige regeringen lige så lidt som en hvilken som helst anden sandsynlig regering.

Medens regeringen ikke har indfriet sine venners forhåbninger, må vi sige, at den til gengæld har gjort den skepsis og modstand, den blev mødt med, berettiget. Det bliver mere og mere relevant at drøfte, hvem der skal følge efter denne regering, og hvilken politik en ny regering skal føre. Denne rege-

ring fører jo ingen politik, den fører intet som helst og ingen som helst.

Dog på ét område er regeringen førende. Vi har fået oplyst nu for alt folket, at der er tale om 39.000 ekstra ansættelser inden for den offentlige sektor næste år og 5 pct. udvidelse af udgifterne. Vi har stillet spareforslag, som alle er blevet forkastet, på 4½ mia kr., erhvervstilskud, EF-bestemte udgifter, en lang række særinteresseudgifter o. lign., men de er fejlet af bordet. Regeringen har altså afvist de muligheder, der dér var for socialt forsvarlige og rimelige besparelser såvel fra vores side som fra anden side.

Til gengæld har vi fået skattetrykket forøget, en forøgelse af momsen og en reel forøgelse af indkomstskattetrykket ved forringelsen af personfradraget. Men da man alligevel ikke tør andet end operere med et enormt stort kasseunderskud af hensyn til de samfundsøkonomiske virkninger, gør staten det, at den optager lån og vælter obligationsmarkedet med 25 mia kr.s udstedelse af statsobligationer. Det betyder, at investeringerne flytter til disse statsobligationer i stedet for til arbejdspladser i erhvervslivet, og så opnår man det modsatte af det, man siger man vil, stimulere erhvervslivet og bekæmpe arbejdsløsheden.

Med i billedet hører regeringens valutapolitik. Vi har netop fået oplyst i pressen i dag, at en af SDS' økonomer vurderer Danmarks medlemskab af valutaslangen til en reel kro-neopskrivning på 8 pct. Så tror da pokker, at dansk erhvervsliv har svært ved at konkurrere, når man på denne måde politisk og kunstigt fordyrer vores valuta og dermed gør det dyrere for udenlandske importører at importere danske varer og tjenesteydelser. Dertil kommer, at man billiggør importen, og det vil altså sige, at man gør det modsatte af det, hr. Ellemann-Jensen sagde man skulle, nemlig stimulere eksporterhvervene og de importkonkurrerende erhverv. Det er nøjagtigt den modsatte politik, man fører.

Det bliver ikke bedre, tværtimod, med dette EMS-system, som man nu har tilsluttet sig, og som reelt betyder, at vi skal afstå 20 pct. af vores valutareserver til EF. Det er jo en EF-ordning. Det drejer sig om, at man gør valutaslangesamarbejdet endnu mere integrationistisk. Det drejer sig om, at man laver en egentlig EF-ordning, og det er derfor oplagt, at lande uden for EF ikke i noget tilfælde